

Міністерство освіти і науки України
ВІДОКРЕМЛЕНИЙ СТРУКТУРНИЙ ПІДРОЗДІЛ ЗАКЛАДУ ВИЩОЇ
ОСВІТИ ВІДКРИТИЙ МІЖНАРОДНИЙ УНІВЕРСИТЕТ РОЗВИТКУ
ЛЮДИНИ «Україна»
ВІННИЦЬКИЙ ФАХОВИЙ КОЛЕДЖ

ЗАТВЕРДЖУЮ

Директор коледжу

Галина БУТКАЛЮК

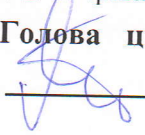
Розглянуто

на засіданні циклової комісії
загальноосвітніх, гуманітарних та
правознавчих дисциплін

Протокол № 19

Від 29 травня 2026 р.

Голова циклової комісії

 Микола Андрющенко

ПРОГРАМА СПІВБЕСІДИ З УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

для вступників на основі повної загальної середньої освіти
для здобуття освітньо-професійного ступеня фахового молодшого
бакалавра

Вінниця - 2026р.

Пояснювальна записка

Програму для співбесіди з української мови для вступу на основі повної загальної середньої освіти, освітньо-професійного ступеня фахового молодшого бакалавра, освітньо-кваліфікаційного рівня молодшого спеціаліста, освітнього ступеня молодшого бакалавра для здобуття освітнього ступеня бакалавра розроблено відповідно до Державного стандарту базової і повної загальної середньої освіти (Постанова Кабінету Міністрів України від 23.11.2011 р. № 1392); Навчальної програми з української мови (рівень стандарту) для 10-11 класів загальноосвітніх навчальних закладів з українською мовою навчання (Наказ МОН України № 1407 від 23 жовтня 2017 року); Програми зовнішнього незалежного оцінювання результатів навчання з української мови та літератури, здобутих на основі повної загальної освіти (Наказ МОН України від 26.06.2018 р. № 696).

Основною формою перевірки орфографічної та пунктуаційної грамотності вступників є **співбесіда**.

Співбесіду мають право проходити абітурієнти, яким, відповідно до Правил прийому на навчання до Вінницького фахового коледжу Університету «Україна», надане таке право.

Пропонована програма передбачає виявлення рівня знань абітурієнтів з таких розділів: «Фонетика. Графіка. Орфоепія. Орфографія», «Лексикологія. Фразеологія», «Будова слова. Словотвір», «Морфологія», «Синтаксис», «Стилістика», «Розвиток мовлення».

Вступники повинні знати: основні правила вживання звуків у різних позиціях слів, чергування голосних і приголосних звуків, зміни в групах приголосних, правила вживання великої літери, знаку м'якшення і апострофа; написання частин мови, складних слів; правила утворення і написання граматичних форм різних частин мови; види речень, способи ускладнення речень, вживання сполучників і розділових знаків у різних видах речень тощо.

Вступники повинні вміти: правильно писати слова з різними орфограмами, зіставляти звучання і написання слів, передавати на письмі звуки і звукосполучення, записувати складні, складноскорочені слова і аббревіатури, власні назви; правильно вживати відмінкові закінчення, а також закінчення різних форм дієслова, граматично правильно писати прислівники і займенники; визначати головні і другорядні члени речення, однорідні члени речення і узагальнюючі слова при них, зв'язки сурядності і підрядності, вставні і вставлені конструкції, уточнюючі члени речення, пряму і непряму мову, відповідно до цього правильно вживати розділові знаки.

Характеристика співбесіди з української мови

Мета співбесіди з української мови для вступників на основі повної загальної середньої освіти, освітньо-професійного ступеня фахового молодшого бакалавра, освітньо-кваліфікаційного рівня молодшого спеціаліста, освітнього ступеня молодшого бакалавра для здобуття освітнього ступеня бакалавра полягає у діагностиці рівня теоретичних знань і практичних умінь та навичок з української мови. Співбесіда передбачає виконання певних завдань, під час яких необхідно визначити рівень підготовки вступників.

Співбесіда як форма вступного випробування має такі особливості проведення:

- ✓ співбесіда проводиться з кожним вступником індивідуально;
- ✓ час, який надається вступникові на підготовку, не перевищує 10 хвилин;
- ✓ у процесі підготовки відповіді заборонено використання підручників, посібників, довідкової літератури, гаджетів, будь-яких інших джерел інформації; спілкування між вступниками;
- ✓ форма відповіді – усна;
- ✓ вступник повинен не просто визначити правильний варіант відповіді, а й прокоментувати, пояснити його;
- ✓ оцінюються кожне виконане завдання і пояснення-коментарі до обраного варіанта відповіді.

Завдання співбесіди з української мови складаються з 30 варіантів, кожен з яких містить 3 теоретичні питання, що передбачають перевірку знань та умінь і навичок з розділів «Фонетика. Графіка. Орфоепія, Орфографія», «Лексикологія. Фразеологія», «Будова слова. Словотвір», «Морфологія», «Синтаксис і пунктуація», «Стилістика», «Розвиток мовлення» та вимагають відповідної теоретичної підготовки.

Завдання укладено відповідно до чинного Українського правопису 2019 року

Зміст програми співбесіди з української мови

ФОНЕТИКА. ГРАФІКА. ОРФОЕПІЯ. ОРФОГРАФІЯ

Алфавіт. Наголос. Співвідношення звуків і букв. Основні випадки уподібнення приголосних звуків. Спрощення в групах приголосних. Основні випадки чергування у-в, і-й. Правопис літер, що позначають ненаголошені голосні [е], [и], [о] в коренях слів. Сполучення йо,ьо. Правила вживання м'якого знака. Правила вживання апострофа. Подвоєння букв на позначення подовжених м'яких приголосних і збігу однакових приголосних звуків. Правопис префіксів і суфіксів. Найпоширеніші випадки чергування приголосних звуків. Правопис великої літери. Лапки у власних назвах. Написання слів іншомовного походження. Основні правила переносу слів з рядка в рядок. Написання складних слів разом і через дефіс. Правопис складноскорочених слів. Правопис відмінкових закінчень іменників, прикметників. Правопис н та nn у прикметниках і дієприкметниках, не

з різними частинами мови.

ЛЕКСИКОЛОГІЯ. ФРАЗЕОЛОГІЯ

Лексичне значення слова. Багатозначні й однозначні слова. Пряме та переносне значення слова. Омоніми. Синоніми. Антоніми. Пароніми. Лексика української мови за походженням. Власне українська лексика. Лексичні запозичення з інших мов. Загальновживані слова. Професійна, діалектна, розмовна лексика. Терміни. Застарілі й нові слова (неологізми). Нейтральна й емоційно забарвлена лексика. Поняття про фразеологізми.

БУДОВА СЛОВА. СЛОВОТВІР

Будова слова. Спільнокореневі слова й форми того самого слова.

МОРФОЛОГІЯ

Іменник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Іменники власні та загальні, істоти й неістоти. Рід іменників: чоловічий, жіночий, середній. Число іменників. Відмінювання іменників. Невідмінювані іменники в українській мові. Написання й відмінювання чоловічих і жіночих імен по батькові. Кличний відмінок (у власних чоловічих та жіночих іменах).

Прикметник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Відмінювання прикметників. Ступені порівняння якісних прикметників: вищий і найвищий, способи їх творення (проста й складена форми). Зміни приголосних при творенні ступенів порівняння прикметників.

Числівник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Типи відмінювання кількісних числівників. Порядкові числівники, особливості їх відмінювання. Особливості правопису числівників. Узгодження числівників з іменниками. Уживання числівників для позначення часу й дат.

Займенник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Відмінювання займенників. Творення й правопис неозначених і заперечних займенників.

Дієслово як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Форми дієслова: дієвідмінювані, відмінювані (дієприкметник) і незмінні (інфінітив, дієприслівник, форми на -но, -то). Безособові дієслова. Способи дієслова: дійсний, умовний, наказовий. Творення форм умовного та наказового способів дієслів. Особові закінчення дієслів I та II дієвідміни. Чергування приголосних в особових формах дієслів теперішнього та майбутнього часу.

Дієприкметник як особлива форма дієслова: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Активні та пасивні дієприкметники. Творення активних і пасивних дієприкметників теперішнього й минулого часу. Дієприкметниковий зворот. Безособові форми на -но, -то.

Дієприслівник як особлива форма дієслова: значення, морфологічні ознаки, синтаксична . Дієприслівниковий зворот.

Прислівник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Ступені порівняння прислівників. Зміни приголосних при творенні прислівників вищого та найвищого ступенів. Правопис прислівників на -о, -е, утворених від прикметників і дієприкметників. Написання разом, окремо й через дефіс прислівників і сполучень прислівникового типу.

Службові частини мови

Прийменник як службова частина мови. Зв'язок прийменника з непрямыми відмінками іменника. Правопис прийменників.

Сполучник як службова частина мови. Групи сполучників за значенням і синтаксичною роллю: сурядні й підрядні. Групи сполучників за вживанням (одиночні, парні, повторювані) та за будовою (прості, складні, складені). Правопис сполучників. Розрізнення сполучників та інших співзвучних частин мови.

Частка як службова частина мови. Правопис часток.

Вигук як частина мови. Правопис вигуків.

СИНТАКСИС І ПУНКТУАЦІЯ

Словосполучення й речення як основні одиниці синтаксису. Підрядний і сурядний зв'язок між словами й частинами складного речення

Речення як основна синтаксична одиниця. Граматична основа речення. Порядок слів у реченні. Види речень за метою висловлювання (розповідні, питальні й спонукальні); за емоційним забарвленням (окличні й неокличні); за будовою (прості й складні); за складом граматичної основи (двоскладні й односкладні); за наявністю чи відсутністю другорядних членів (непоширені й поширені); за наявністю необхідних членів речення (повні й неповні); за наявністю чи відсутністю ускладнювальних засобів (однорідних членів речення, вставних слів, словосполучень, речень, відокремлених членів речення, звертань)

Просте двоскладне речення. Підмет і присудок як головні члени двоскладного речення. Зв'язок між підметом і присудком.

Другорядні члени речення у двоскладному й односкладному реченні. Означення. Прикладка як різновид означення. Додаток. Обставина. Порівняльний зворот. **Односкладні речення.** Граматична основа односкладного речення. Типи односкладних речень за способом вираження та значенням головного члена: односкладні речення з головним членом у формі присудка (означено-особові, неозначено-особові, узагальнено-особові, безособові) та односкладні речення з головним членом у формі підмета (називні).

Просте ускладнене речення. Речення з однорідними членами. Узагальнювальні слова в реченнях з однорідними членами. Речення зі звертанням. Речення зі вставними словами, словосполученнями, реченнями, їх значення. Речення з відокремленими членами. Відокремлені означення, прикладки – непоширені й поширені. Відокремлені додатки, обставини. Відокремлені уточнювальні члени речення. Розділові знаки в ускладненому реченні.

Складне речення. Типи складних речень за способом зв'язку їх частин: сполучникові й безсполучникові. Сурядний і підрядний зв'язок між частинами складного речення

Складносурядне речення. Єднальні, протиставні й розділові сполучники в складносурядному реченні. Сміслові зв'язки між частинами складносурядного речення. Розділові знаки в складносурядному реченні.

Складнопідрядне речення. Головна й підрядна частини. Підрядні сполучники й сполучні слова як засоби зв'язку в складнопідрядному реченні. Основні види підрядних речень: означальні, з'ясувальні, обставинні (місця, часу, способу дії та ступеня, порівняльні, причини, наслідкові, мети, умови, допустові). Складнопідрядні речення з кількома підрядними, розділові знаки в них.

Безсполучникове складне речення. Розділові знаки в безсполучниковому складному реченні. Складне речення з різними видами сполучникового й безсполучникового зв'язку, розділові знаки в ньому.

Способи відтворення чужого мовлення. Пряма й непряма мова. Заміна прямої мови непрямою. Цитата як різновид прямої мови. Діалог. Розділові знаки в конструкціях із прямою мовою, цитатою та діалогом.

СТИЛІСТИКА

Стилї мовлення (розмовний, науковий, художній, офіційно-діловий, публіцистичний), їх основні ознаки, функції.

РОЗВИТОК МОВЛЕННЯ

Текст. Основні ознаки. Зміст і будова тексту. Тексти різних типів, стилів, жанрів. Редагування тексту.

Перелік питань для співбесіди з української мови

1. Алфавіт.
2. Склад та складоподіл. Наголос.
3. Співвідношення звуків і букв.
4. Основні випадки уподібнення приголосних звуків.
5. Спрощення в групах приголосних.
6. Правопис літер, що позначають ненаголошені голосні [е], [и], [о] в коренях слів.
7. Правила вживання м'якого знаку.
8. Правила вживання апострофа.
9. Подвоєння букв на позначення подовжених м'яких приголосних і збігу однакових приголосних звуків.
10. Правопис префіксів і суфіксів.
11. Найпоширеніші випадки чергування голосних та приголосних звуків.
12. Основні випадки чергування у-в, і-й.
13. Правопис великої літери. Лапки у власних назвах.
14. Написання слів іншомовного походження.
15. Основні правила переносу слів з рядка в рядок.
16. Написання складних слів разом і через дефіс. Правопис складноскорочених слів.
17. Правопис відмінкових закінчень іменників, прикметників.
18. Правопис н та нн у прикметниках і дієприкметниках.
19. Правопис частки не з різними частинами мови.
20. Лексичне значення слова. Багатозначні й однозначні слова. Пряме та переносне значення слова.
21. Омоніми. Синоніми. Антоніми. Пароніми.
22. Лексика української мови за походженням. Власне українська лексика. Лексичні запозичення з інших мов.
23. Загальноживані слова. Професійна, діалектна, розмовна лексика. Терміни.
24. Застарілі й нові слова (неологізми).
25. Нейтральна й емоційно забарвлена лексика.
26. Поняття про фразеологізми.
27. Будова слова. Спільнокореневі слова й форми того самого слова.
28. Іменник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Іменники власні та загальні, істоти й неістоти. Рід іменників: чоловічий, жіночий, середній. Число іменників. Відмінювання іменників. Невідмінювані іменники в українській мові. Написання й відмінювання чоловічих і жіночих імен по батькові. Кличний відмінок (у власних чоловічих та жіночих іменах).

29. Прикметник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Відмінювання прикметників. Ступені порівняння якісних прикметників: вищий і найвищий, способи їх творення (проста й складена форми). Зміни приголосних при творенні ступенів порівняння прикметників.
30. Числівник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Типи відмінювання кількісних числівників. Порядкові числівники, особливості їх відмінювання. Особливості правопису числівників. Узгодження числівників з іменниками.
31. Уживання числівників для позначення часу й дат.
32. Займенник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Відмінювання займенників. Творення й правопис неозначених і заперечних займенників.
33. Дієслово як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Форми дієслова: дієвідмінювані, відмінювані (дієприкметник) і незмінні (інфінітив, дієприслівник, форми на -но, -то). Безособові дієслова. Способи дієслова: дійсний, умовний, наказовий. Творення форм умовного та наказового способів дієслів. Особові закінчення дієслів I та II дієвідміни. Чергування приголосних в особових формах дієслів теперішнього та майбутнього часу.
34. Дієприкметник як особлива форма дієслова: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Активні та пасивні дієприкметники. Творення активних і пасивних дієприкметників теперішнього й минулого часу. Дієприкметниковий зворот. Безособові форми на -но, -то.
35. Дієприслівник як особлива форма дієслова: значення, морфологічні ознаки, синтаксична. Дієприслівниковий зворот.
36. Прислівник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Ступені порівняння прислівників. Зміни приголосних при творенні прислівників вищого та найвищого ступенів. Правопис прислівників на -о, -е, утворених від прикметників і дієприкметників. Написання разом, окремо й через дефіс прислівників і сполучень прислівникового типу.
37. Прийменник як службова частина мови. Зв'язок прийменника з непрямыми відмінками іменника. Правопис прийменників.
38. Сполучник як службова частина мови. Групи сполучників за значенням і синтаксичною роллю: сурядні й підрядні. Групи сполучників за вживанням (одиначні, парні, повторювані) та за будовою (прості, складні, складені). Правопис сполучників. Розрізнення сполучників та інших співзвучних частин мови.
39. Частка як службова частина мови. Правопис часток.
40. Вигук як частина мови. Правопис вигуків.
41. Словосполучення й речення як основні одиниці синтаксису. Підрядний і сурядний зв'язок між словами й частинами складного речення.
42. Речення як основна синтаксична одиниця. Граматична основа речення. Порядок слів у реченні. Види речень за метою висловлювання; за емоційним забарвленням; за будовою; за складом граматичної основи; за наявністю чи відсутністю другорядних членів.
43. Просте двоскладне речення. Підмет і присудок як головні члени двоскладного речення. Зв'язок між підметом і присудком.
44. Другорядні члени речення у двоскладному й односкладному реченні. Означення.

- Прикладка як різновид означення. Додаток. Обставина. Порівняльний зворот.
45. Односкладні речення. Типи односкладних речень за способом вираження та значенням головного члена.
 46. Просте ускладнене речення. Речення з однорідними членами. Узагальнювальні слова в реченнях з однорідними членами.
 47. Речення зі звертанням.
 48. Речення зі вставними словами, словосполученнями, реченнями, їх значення.
 49. Речення з відокремленими членами. Відокремлені означення, прикладки – непоширені й поширені. Відокремлені додатки, обставини.
 50. Відокремлені уточнювальні члени речення.
 51. Складне речення. Типи складних речень за способом зв'язку їх частин: сполучникові й безсполучникові. Сурядний і підрядний зв'язок між частинами складного речення.
 52. Складносурядне речення. Розділові знаки в складносурядному реченні.
 53. Складнопідрядне речення. Головна й підрядна частини. Підрядні сполучники й сполучні слова як засоби зв'язку в складнопідрядному реченні. Основні види підрядних речень.
 54. Складнопідрядні речення з кількома підрядними, розділові знаки в них.
 55. Безсполучникове складне речення. Розділові знаки в безсполучниковому складному реченні.
 56. Складне речення з різними видами сполучникового й безсполучникового зв'язку, розділові знаки в ньому.
 57. Способи відтворення чужого мовлення. Пряма й непряма мова. Заміна прямої мови непрямою. Цитата як різновид прямої мови. Діалог. Розділові знаки в конструкціях із прямою мовою, цитатою та діалогом.
 58. Стилї мовлення (розмовний, науковий, художній, офіційно-діловий, публіцистичний), їх основні ознаки, функції.
 59. Текст як одиниця мовлення й продукт мовленнєвої діяльності
 60. Стилї мовлення (розмовний, науковий, художній, офіційно-діловий, публіцистичний), їхні основні ознаки, функції.

Організація та проведення співбесіди

Вступне випробування на здобуття освітньо-професійного ступеня фахового молодшого бакалавра проходить у формі співбесіди.

Співбесіда з української мови проводиться не менше ніж двома членами комісії з кожним вступником, яких призначає голова предметної комісії згідно з розкладом у день іспиту.

Під час співбесіди, вступникам задається не менше трьох питань з української мови. Тривалість вступного випробування в розрахунок на одного вступника становить 20 хв.

Під час співбесіди члени екзаменаційної комісії відмічають правильність відповідей в аркуші співбесіди, який по закінченню вступного випробування підписується вступником та членами відповідної комісії.

На аркушах не допускаються будь-які умовні позначки, що б розкривали авторство роботи. Абітурієнт зазначає прізвище тільки у визначених для цього місцях.

Інформація про результати співбесіди оголошується вступникові в день її проведення. Перескладання співбесіди не дозволяється.

Під час проведення вступного випробування забороняється користуватись електронними приладами, підручниками, навчальними посібниками та іншими матеріалами, якщо це не передбачено рішенням Приймальної комісії.

Критерії оцінювання відповіді вступника під час співбесіди з української мови

1. 10-12 балів: вступник безпомилково відповів на всі питання; повно розкрив зміст матеріалу, передбаченого заданими питаннями; виклав свої знання грамотною мовою в певній логічній послідовності; показав вміння ілюструвати теоретичні положення конкретними прикладами; відповідав самостійно без навідних питань викладача.

Можливі одна-дві неточності при висвітленні другорядних питань або в судженнях, які абітурієнт легко виправив після зауваження викладача.

2. 7-9 балів: абітурієнт дає відповідь, що задовольняє ті самі вимоги, що й на 10-12 балів, але допускає деякі помилки, які сам виправляє після зауваження викладача, та поодинокі недоліки в послідовності викладання матеріалу і мовленнєвому оформленні.

3. 4-6 балів: вступник виявляє знання й розуміння основних положень конкретної теми, але викладає матеріал не досить повно і допускає помилки у формулюванні правил, не вміє глибоко і переконливо обґрунтувати свої помилки і відчуває труднощі під час добору прикладів, викладає матеріал непослідовно і допускає помилки у мовленнєвому оформленні відповіді.

4. 1-3 бали: абітурієнт виявляє незнання або нерозуміння навчального матеріалу; не відповідає на більшу половину питань; допускає помилки у визначенні понять, висвітленні теоретичних положень, які не виправляє при зауваженні викладача; вступник не володіє науковою термінологією.

Бали, отримані на вступному іспиті, обраховуються за 12-бальною шкалою і переводяться до значення 200-бальної шкали за такою схемою:

Оцінка	Бали
1	не склав
2	не склав
3	не склав
4	100–111
5	112–122
6	123–133
7	134–144
8	145–155
9	156–166
10	167–177
11	178–188
12	189–200

Зразок відповіді вступника під час співбесіди з української мови

1. Позначення м'якості приголосних на письмі буквами ь, і, є, ю, я.
2. Велика буква та лапки у власних назвах.
3. Дієслово. Значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль.

1. Позначення м'якості приголосних на письмі буквами ь, і, є, ю, я

М'якість приголосних в українській мові передається буквою ь або буквами і, є, ю, я.

1. Буква ь (м'який знак)

Пишеться після приголосного для позначення його м'якості.

Приклади: кінь, день, пісня, різьба, льон, тінь.

Не позначає окремого звука, а лише вказує на м'якість попереднього приголосного.

2. Буква і

Після приголосного і позначає його м'якість (крім шиплячих і деяких інших випадків).

Приклади: ліс, дім, сіль, ніч, тінь.

3. Букви є, ю, я

Після приголосного ці букви:

- пом'якшують попередній приголосний;
- одночасно позначають відповідний голосний звук.

Приклади: село, люди, ряд, синє, дядько.

На початку слова, після голосного, апострофа або після й букви є, ю, я позначають два звуки:

- є = [йе] (єнот, моє);
- ю = [йу] (Юрій, маля);
- я = [йа] (яблуко, моя).

У цих позиціях вони не пом'якшують попередній приголосний, бо його немає або він відокремлений.

Отже,

- ь — позначає м'якість попереднього приголосного.
- і — після приголосного переважно пом'якшує його.
- є, ю, я після приголосного пом'якшують його й позначають голосний; на початку слова, після голосного, апострофа та й передають два звуки ([йе], [йу], [йа]).

2. Велика буква та лапки у власних назвах.

З великої букви пишуть:

- Імена, прізвища, по батькові, псевдоніми: Тарас Шевченко, Леся Українка.
- Клички тварин: Рекс, Мурка.
- Географічні назви: Україна, Карпати, Дніпро, Львів.
- Астрономічні назви: Земля (як планета), Місяць, Сонце.
- Назви держав, установ, організацій: Верховна Рада України, Міністерство освіти і науки України.

- Назви історичних подій, свят, пам'ятних дат: День Незалежності України, Різдво Христове, Великдень, Революція Гідності.
- Назви творів, газет, журналів, підприємств (перше слово і власні назви в їх складі): роман «Тигролови», газета «День».

Лапки

У лапки беруть:

- назви книг, творів мистецтва, газет, журналів, фільмів, картин, музичних творів:
 - роман «Місто»;
 - фільм «Поводир»;
 - газета «День».
- умовні назви підприємств, установ, торговельних марок, готелів, магазинів, ресторанів тощо:
 - видавництво «Ранок»;
 - магазин «Антошка»;
 - готель «Україна».

Не беруться в лапки

Не беруться в лапки:

- назви держав, міст, сіл, річок, гір, вулиць, площ;
- офіційні назви органів державної влади, навчальних закладів, міжнародних організацій.

Приклади: Україна, Київ, Карпати, Верховна Рада України, Київський національний університет імені Тараса Шевченка, Організація Об'єднаних Націй.

3. Дієслово. Значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль.

Дієслово — це самостійна частина мови, що називає дію, процес або стан предмета і відповідає на питання що робити? що зробити?

Наприклад: читати, писати, працювати, радіти, спати.

Морфологічні ознаки

Постійні:

- вид — доконаний (*прочитати*), недоконаний (*читати*);
- перехідність / неперехідність — *читати книгу* (перехідне), *спати* (неперехідне);

- дієвідміна — I або II.

Непостійні:

- спосіб — дійсний, умовний, наказовий;
- час — теперішній, минулий, майбутній;
- особа (1, 2, 3) — у теперішньому й майбутньому часі;
- число — однина, множина;
- рід (у минулому часі та умовному способі) — чоловічий, жіночий, середній.

Синтаксична роль

У реченні дієслово найчастіше виконує роль простого дієслівного присудка.

Приклад: *Студенти навчаються старанно.*

Також може входити до складу складеного дієслівного або складеного іменного присудка.

Наприклад:

- *Я почав працювати.* (складений дієслівний присудок)

- *Вона стала лікарем.* (складений іменний присудок)

Отже, дієслово — це самостійна частина мови, що називає дію, процес або стан. Воно має постійні (вид, перехідність, дієвідміна) і непостійні (спосіб, час, особа, число, рід) морфологічні ознаки. У реченні найчастіше виконує роль присудка.

Список рекомендованої літератури

1. Авраменко О. Українська мова: підруч. для 9 кл. загальноосвіт. навч. закл. — К.: Грамота, 2017.
2. Глазова О.П. Українська мова. 5 кл.: підруч. для закладів загальної середньої освіти. — Вид. 2-ге, доопр. — К.: Видавничий дім «Освіта», 2018.
3. Заболотний О.В., Заболотний В.В. Українська мова: підруч. для 8 кл. загальноосвіт. навч. закл. — Київ: Генеза, 2016.
4. Заболотний О.В., Заболотний В.В. Українська мова: підруч. для 7-го кл. загальноосвіт. навч. закл. — Київ: Генеза, 2015.
5. Заболотний О., Заболотний В. Українська мова: підруч. для 6-го кл. закл. загальн. серед. освіти. — 2-ге вид., переробл. — Київ: Генеза, 2020.
6. Орфографічний словник української мови: близько 35000 слів / А.А. Бурячок. — 3. вид. — К.: Наукова думка, 2000.
7. Словник фразеологізмів та сталих виразів сучасної української мови. 5–11 класи / Олександра Богданова, Марина Коновалова. — К.: Основа, 2019.
8. Тлумачний словник-мінімум української мови: близько 7500 слів / уклад. Л.О. Ващенко, О.М. Єфімов. — 3. вид., виправ. і доп. — К.: Довіра, 2001.
9. Українська мова та література: Довідник. Завдання в тестовій формі: І ч. / Олександр Авраменко, Марія Блажко. — Київ: Грамота, 2021.

Інтернет-ресурси

1. <https://zno.osvita.ua/>
2. <https://mon.gov.ua/ua/osvita/zagalna-serednya-osvita/navchalni-programi>
3. <https://mon.gov.ua/ua/osvita/zagalna-serednya-osvita/navchalni-programi/ukrayinskij-pravopis-2019>
4. <http://slovopedia.org.ua/>
5. <https://ukrainskamova.com/>
6. <https://webpen.com.ua/>